

Тълпа, събрана за зрелище. Фенове преди футболен мач. Атмосферата е наелектризирана, свирки проглушават ушите, виковете кълмят по улиците, вят се знамена и шалове. А представи си какво е било, преди да бъде измислен телевизорът! Всякакви сцени са се разыгрвали по площадите. Гладиаторски борби, мъчения, екзекуции.

"Ако загубя, губя само себе си - казва Левски. - Ако спечеля, печели цял народ."

Левски загуби. Но не от ЦСКА. Когато всички се страхуваха и се криеха, той беше различен. Не игра по правилата на времето си, защото желаше да създаде нови правила.

Днес играта продължава. Някои неща са се поизменили - на мода не са фесовете, а бейзболните шапки, вместо потури се носят свлечени широчки дънки. Не се препасваме с камуши и ятагани, а с вериги за ключове. Вместо по чешмите и седянките, задявките са по дискотеките. Играчите също са други. Ти и аз сме на

Пеещ стих. Шепнещ глас. Плачещ стон.
Вихрушка на черна магия.
Жежък гъх. Жаген дух. Скършен клон.
Цвете, пропукало своята саксия.

Криво огледало. Образ незнаен.
Желанията - птица в клетка.
Мечтите - от шишето аромат ухаен.
Истината - горчива таблетка.

ход. Кои са правилата, по които играем?

Можеш ли да живееш без компютъра и интернета, без GSM и MP3-плейъра? С чии правила се съобразяваш - тези на родителите си, на приятелите, гаджето, колегите, съучениците или съквартирантите? Зависим ли си от навици, които ти съсипеят здравето, от предрасъдъци, които ти провалят взаимоотношенията?

Преди месец бях на екскурзия из Рила с любими хора. Кафето, което си бях взела, неочаквано свърши. През цялото време, докато стигнахме до следващата хижа, си мислех за чаша тъмна живелина! Пропуснах смеха с

приятелите и невероятната гледка. И то заради какво?! Чаша кафе! Да изтървеш или замениш нещо стряхотно и неповторимо заради незначителна привычка, това си струва яда!

Примерът ми беше незначителен на фона на сериозните решения, с които се сблъскваме често в ежедневието и които определят посоката на бъдещето ни. Те може да не са като проблемите на Левски, но пък за нас са важни. Да избира къде да отиде - с приятелите, които не съм виждал цяла ваканция, или при самотния дядо в болницата. Да зарежа тези, които не споделят моето мнение, или да се опитам да поговоря с тях? Да науча ли за изпита или да препиша. Да излъжа ли, за да си извоювам популярност, или да бъда честен и да се проваля? Това са трудни решения, изискващи още по-трудни действия!

Всъщност, проблемът не е толкова какво правим, а какви сме. Нашите действия изразяват същността ни. Същност, която жадува да бъде обичана, приета и оценена. Да има пример, който да следва, и да оказва влияние, за да бъде следвана. И тук идва въпросът - от кого и от какво сме зависими?

